

Uitvaartmis van Zijne Eminentie Adrianus kardinaal Simonis Utrecht, St. Catharinakathedraal, 10 september 2020

Inleiding door Willem Jacobus kardinaal Eijk

Aan het begin van deze Uitvaartmis voor Zijne Eminentie Adrianus kardinaal Simonis wil ik enkele aanwezigen in het bijzonder begroeten:

- Op de eerste plaats de kamerheer van Zijne Majesteit de Koning, de heer Van Lanschot, en Zijne Excellentie dhr. Grapperhaus, minister van Justitie en Veiligheid. Hartelijk dank voor uw komst.
- Tevens heet ik de apostolisch nuntius Zijn Hoogwaardige Excellentie Mgr. Cavalli en de andere aanwezige bisschoppen en emeritus-bisschoppen van harte welkom.
- Met name ook de twee concelebranten Mgr. Van den Hende, bisschop van Rotterdam en voorzitter van de Nederlandse Bisschoppenconferentie, en Mgr. G. de Korte, bisschop van 's-Hertogenbosch en voormalig hulpbisschop van kardinaal Simonis hier in het Aartsbisdom Utrecht.
- Helaas kan vandaag Mgr. De Kok niet bij ons zijn, die hulpbisschop van Utrecht was ten tijde van kardinaal Willebrands en kardinaal Simonis en die onlangs 90 jaar is geworden.
- Ook begroet ik van harte de vertegenwoordigers van onze medebroeders en -zusters in Christus van andere kerken, ds. De Reuver, de scriba van de Protestantse Kerk in Nederland en de aartsbisschop-elect van de Oud-Katholieke Kerk, Mgr. Wallet.
- Uiteraard begroet ik in het bijzonder de familieleden en de persoonlijke vrienden en kennissen van kardinaal Simonis.
- Speciaal begroet ik oud-vicaris-generaal van het Aartsbisdom Utrecht Piet Rentinck, die vele jaren de naaste medewerker was van kardinaal Simonis.
- Ook zuster Margaretha Blommaert, die al in de huishouding van kardinaal Simonis werkte toen hij nog bisschop van Rotterdam was. U bent hem trouw gebleven totdat hij met emeritaat ging als aartsbisschop van Utrecht, hoewel uzelf nog een stuk ouder was dan hij. U verzette – de laatste jaren samen met zuster Helène – in het bisschopshuis aan de Maliebaan veel werk, altijd goedlachs en opgewekt, waardoor u kardinaal Simonis vaak bemoedigd hebt op moeilijke momenten – en dat waren er heel veel in zijn leven als bisschop.
- Uiteraard begroet ik ook mijn bisschoppelijk vicarissen, de leden van het metropolitaan kapittel, de aanwezige priesters van het Aartsbisdom Utrecht, de vertegenwoordigers van de emeriti, de leden van de Diocesane Raad voor Permanente Diakens, de vertegenwoordigers van de pastorale werkers, de vertegenwoordigers van de religieuzen en alle andere aanwezigen.
- Door de maatregelen vanwege de coronaviruspandemie moesten we velen teleurstellen die deze uitvaartplechtigheid graag hadden bijgewoond.
- Wij zijn dankbaar dat KRO-NCRV de uitvaart uitzendt zodat iedereen die tenminste via de televisie kan volgen. Ook u die nu via de televisie met ons verbonden bent, begroet ik hartelijk.

Op ons rust vandaag de droeve plicht om van kardinaal Simonis afscheid te nemen die twaalf jaar het bisdom Rotterdam als bisschop diende en bijna 25 jaar aan het hoofd stond van het Aartsbisdom Utrecht. In maart volgend jaar zou hij een halve eeuw bisschop zijn geweest.

Ik kan me nog goed herinneren hoe ik op een zwart-wit televisie naar zijn wijding heb gekeken op 20 maart 1971. Toen woedde, zoals hijzelf het vaak uitdrukte, een heuse godsdienstoorlog. Hij kreeg ontzettend veel hoon en kritiek over zich heen, omdat hij zo conservatief zou zijn. In feite verkondigde hij echter gewoon katholieke standpunten. Dat deed hij al als afgevaardigde in de tweede helft van de jaren '60 op het Landelijk Pastoraal Concilie in Noordwijkerhout. Op foto's zat hij tijdens de stemmingen op de tweede rij ongemakkelijk te kijken, terwijl de overgrote meerderheid voor de afschaffing van het priestercelibaat stemde en tegen de encycliek *Humanae vitae* van Paus Paulus VI, die door onze huidige Paus Franciscus twee jaar geleden heilig is verklaard.

Feitelijk bleef kardinaal Simonis altijd trouw aan het geloof en de leer van de Katholieke Kerk, feitelijk datgene wat Christus ons omtrent God en onszelf heeft geopenbaard en door de Kerk getrouw verkondigd wordt, doordat de Kerk geleid wordt door de Heilige Geest die Hij haar met Pinksteren heeft geschonken. Vanwege de vrijmoedigheid en de openheid waarmee kardinaal Simonis zijn hele priester- en bisschopsleven trouw is gebleven aan Christus en Zijn Kerk, heb ik hem altijd zeer bewonderd. Nu is er enige waardering voor hem, maar tientallen jaren lang werd hij vanwege zijn openheid en vrijmoedigheid door menigeen miskend en zelfs bespot. Hij was voor mij persoonlijk een echt voorbeeld, dat ik altijd heb proberen na te volgen en dat zal ik in de toekomst ook blijven doen.

Als kardinaal Simonis gevraagd werd naar wat hij van het eeuwig leven verwachtte, zei hij vaak: "Ik hoop dat ik tenminste in het vagevuur kom." Maar misschien heeft hij zijn vagevuur al op aarde gehad. Eminentie, beste kardinaal Simonis, beste Ad, als u in de Hemel bent, bidt dan voor ons opdat wij die achterblijven in uw voetspoor verder mogen gaan en ons inzetten voor de open en vrijmoedige verkondiging van onze Heer Jezus Christus, "de weg, de Waarheid en het leven" (Joh. 14,6), waarin u ons voorging en waarvoor u zoveel persoonlijke offers hebt gebracht.

Afscheid nemen van geliefde personen die een grote betekenis voor ons hebben gehad, is ook voor christenen moeilijk. Toch doen wij dat vervuld van hoop. Voor ons is het afscheid nemen van een overledene uiteindelijk diens laatste aanbeveling ten afscheid aan God. Om ons geloof in het eeuwig leven en de verrijzenis van ziel en lichaam tot uiting te brengen, zullen Suzanne, Dorine, Pieter, Lucas, Laurens, broeder Vincent Simonis en Isabel nu de kaarsen rond de baar van kardinaal Simonis aansteken met het licht van de Paaskaars, het symbool van de Verrezen Christus.

Mag ik u allen – voor zover u kunt – verzoeken uit eerbied voor kardinaal Simonis hierbij te gaan staan.